

Arrest

nr. 199 729 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 oktober 2000.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 oktober 2015 en dient op 15 oktober 2015 een asielaanvraag in.

Op 13 oktober 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 28 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Lamatay van het district Qarghai in de provincie Laghman. U bent Pashtoen van origine en een aanhanger van de soennitische geloofsleer. U bent minderjarig.

Uw oudere broer A(...) werkte voor de Afghaanse grenspolitie. Hij kreeg twee dreigbrieven van de taliban waarin hij werd aangemaand om te stoppen met deze werkzaamheden, maar ging hier niet op in. Enkele dagen na het ontvangen van de tweede dreigbrief viel de taliban het huis van uw familie binnen. Hierbij kwamen uw beide ouders om het leven. Uw oudere broer en uw oom beslisten om u en uw jongere broer A(...) uit veiligheidsoverwegingen naar Europa te sturen.

U verliet Afghanistan omstreeks juni 2015 en kwam op 13 oktober 2015 aan in België, waar u asiel aan vroeg. U beweert niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst uit vrees voor de taliban. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u 14 foto's neer van uw broer tijdens zijn werkzaamheden voor de Afghaanse grenspolitie. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw identiteit of reisweg.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op hoe belangrijk het is de waarheid te vertellen en zo goed mogelijk te antwoorden op alle vragen (zie gehoorverslag CGVS p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Uw kennis betreffende uw herkomst is op verschillende punten niet afdoende en u geeft bovendien geen zicht op uw werkelijk familiaal netwerk buiten uw regio van herkomst.

Gevraagd naar informatie over het dorp waar u stelt uw hele leven te hebben gewoond zijn uw antwoorden vaag, oppervlakkig en weinig overtuigend (CGVS p. 4-6). U stelt dat er overstromingen waren die velden vernielden. Gevraagd naar of dat veel gebeurde blijft uw antwoord vaag en weinig concreet: “Soms. Als er veel water is.” (CGVS p. 3). U kan zich geen enkele overstroming meer voor de geest halen. U hebt wel gezien dat er velden werden vernield, maar van wie die velden waren kunt u niet zeggen. Evenmin kunt u zeggen wie er in uw dorp de meeste gronden bezit (CGVS p. 4-5). U stelt dat men in uw dorp rijst, bonen, tarwe en maïs cultiveert en dat de rijst geplant wordt in de maand djédi (december-januari) en geoogst in de maand jauza (mei-juni). Wanneer mais wordt geplant en geoogst weet u echter niet, of de rijst dan wel de maïs eerst wordt geoogst weet u evenmin. In uw regio wordt rijst echter helemaal niet geplant in december-januari, maar van april tot juni (hamal-saur-jauza). Ze wordt geoogst in oktober-november (mizan-aqrah), niet in mei-juni (Cropping Calender: Dates of Planting and Harvest major crops – ICARDA). Verder wordt duidelijk dat u de Afghaanse kalender in het

geheel niet kunt hanteren. U situeert de maand djédi in de herfst, terwijl het dan winter is; en jauza in de zomer, terwijl het dan lente is. Gevraagd naar de herfstmaanden noemt u hamal, saur en jauza. Meteen daarna corrigeert u zichzelf en stelt dat dat de zomermaanden zijn. Hamal, saur en jauza zijn echter de lente. Opnieuw gevraagd naar de herfstmaanden noemt u vervolgens djédi, dalwa en hoet, terwijl dat de wintermaanden zijn. Men zou kunnen stellen dat u niet vertrouwd bent met het gebruik van de termen winter, lente, zomer en herfst. Maar gevraagd naar de naam van het koude seizoen blijft u het antwoord schuldig. Meer zelfs, u stelt dat saratan en assad de koudste maanden zijn, terwijl deze midden in de zomer vallen (CGVS p. 5-6). Een dergelijke totale onwetendheid betreffende de kalender van uw land van herkomst is niet verzoenbaar met uw stelling uw hele leven in een dorp in Laghman te hebben gewoond. Dat u verder in het gehoor wel vlot alle maanden achter elkaar kunt opnoemen (CGVS p. 8) lijkt dan ook ingestudeerd.

U lijkt uw leefwereld bewust klein te houden. U stelt niet te kunnen lezen en schrijven en nooit naar school te zijn geweest of koranlessen te hebben gevolgd in Afghanistan. U zou nooit naar andere dorpen of provincies zijn geweest, u stelt uw dorp in uw hele leven slechts één keer te hebben verlaten. Gevraagd naar de reden waarom u niet naar school ging blijft u op de vlakte: "Het was moeilijk. (...) Er waren geen faciliteiten. De school was ver lopen van onze plaats. En het was gevaarlijk door de taliban." (CGVS p. 7). Er waren echter wel kinderen uit uw dorp die naar school gingen, met de fiets, wagen of motor. De school lag op 20 à 25 minuten wandelen (CGVS p. 7). Behalve deze school in Kamal Pur kent u geen andere scholen in de omgeving van uw dorp (CGVS p. 7). Bovendien kunt u ook niet duidelijk zeggen hoe u dan wel uw tijd doorbracht: "Spelen. Spelletjes spelen. (...) Enkel spelen, slapen of thuis." (CGVS p. 23). U deed soms boodschappen. Van een tiener mag echter wel verwacht worden dat hij een duidelijkere tijdsindeling heeft, en niet enkel speelt. U stelt verder dat er soms Darisprekers te gast waren in uw dorp, maar van waar die kwamen weet u niet (GVS p. 9-10), ook al spreekt u wel Dari (CGVS p. 10-11). U was nog jong toen u uw dorp verliet maar van een tiener mag wel verwacht worden dat hij een basiskennis heeft over de geografie van zijn directe omgeving. U stelt dus ongeschoold te zijn, nooit uw dorp te hebben verlaten en niet te weten van waar bezoekers aan uw dorp afkomstig waren. Wat u echter wel kunt is de provinciehoofdstad en de verschillende districten van Laghman opsommen, alsook alle omliggende provincies. Of u ooit in deze provincies bent geweest herinnert u zich dan weer niet (CGVS p. 15). Het hoeft weinig betoog dat uw voorgehouden profiel niet strookt met uw deze kennis, en dat ze dan ook ingestudeerd over komt.

Zo herinnert u zich wel nog de laatste presidentsverkiezingen en weet u dat Ashraf Ghani won, maar u stelt dat niemand in uw dorp ging stemmen en u weet ook niet waar er stembureaus werden ingericht (CGVS p. 29). Gevraagd naar belangrijke rivieren in uw regio noemt u de rivieren Alishang, Alingar en Kaboel maar u stelt niet te weten waar deze liggen. Dat de Alishang en de Alingar zich samenvoegen en verder stromen langs uw dorp weet u niet (CGVS p. 29). Opnieuw komt uw kennis ingestudeerd over.

U geeft doorheen het gehoor wel correcte en gedetailleerde informatie over de bevolking van uw regio Qarghai (qaums en etnieën) (CGVS p. 8-9); gewichtsmaten (charak – kg) en munteenheden (kaldar; afghani) (CGVS p. 11-12). Dit is echter informatie die transversaal is over verschillende regio's in Afghanistan en zelf buurlanden (Pakistan), en doet dus geen afbreuk aan eerder gedane vaststellingen. U legt weliswaar vage en beknopte, maar correcte verklaringen af over dorpen in de regio, een rivier en twee bruggen (CGVS p. 12-14). Zoals eerder gesteld lijkt echter veel van uw geografische kennis ingestudeerd te zijn. Bovendien kunnen deze verklaringen evenmin afbreuk doen aan eerder gedane vaststellingen.

U legt geen documenten neer ter staving van uw identiteit of regio van herkomst. Op basis van bovenstaande verklaringen kan niet worden aangenomen dat u uw hele leven in het dorp Lamatay van het district Qarghai in de provincie Laghman hebt gewoond.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de woonplaats van familieleden en geeft aldus bewust geen zicht op uw familiaal netwerk in Afghanistan. Bij de cel MINTEH gaf u aan dat u bij uw oom K(...) in Jalalabad en uw neef W(...) in Kaboel verbleef. U verklaarde verder in dat gesprek nogmaals dat uw neef W(...) in Lamatay geboren werd maar momenteel in Kaboel verblijft, en dat u in de maand voor uw vertrek regelmatig tussen Kaboel en Jalalabad reisde. Verder stelt u dat u ook tijdens het incident met de taliban waarbij uw ouders om het leven kwamen bij uw oom in Jalalabad verbleef (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 15.10.2015). Deze verklaringen zijn opvallend tegenstrijdig met wat u later bij het CGVS verklaarde. Tijdens dat stelt u dat u geen familie hebt die buiten Laghman woont, en dat uw neef W(...) en uw oom Khalid – waarbij u een tijd verbleef voor u naar Europa reisde (CGVS p. 18) – beiden in Lamatay wonen (CGVS p. 22-23). Hiermee geconfronteerd stelt

u louter dat u deze zaken eerder niet hebt gezegd (CGVS p. 28), wat geen afdoende verklaring is. Te weten of u al dan niet familie hebt in Kaboel en Jalalabad is een belangrijk element in de beoordeling van uw asielaanvraag. Door hierover dermate tegenstrijdige verklaringen af te leggen maakt u deze beoordeling onmogelijk.

Uit bovenstaande wordt geconcludeerd dat u geen zicht biedt op de verblijfplaatsen die u voor uw vertrek naar België hebt gehad en wat uw levensomstandigheden daar waren en waar uw familie op heden verblijft.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast speelt uw voorgehouden asielrelaas zich integraal af in het dorp Lamatay. Gezien uw recente herkomst uit dit dorp niet geloofwaardig is, kan ook aan de problemen die zich er zouden hebben afgespeeld geen geloof worden gehecht. Daarbij komt dat ook uw verklaringen hieromtrent op zich een aantal lacunes en tegenstrijdigheden vertonen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. U stelt dat uw familie problemen kreeg met de taliban als gevolg van het werk van uw broer A(...) voor de Afghaanse grenspolitie (CGVS p. 26). U kunt echter nagenoeg niets vertellen over het werk van uw broer. U weet dat hij sharbaz (soldaat) was, maar u weet bijvoorbeeld niet waar hij zijn opleiding volgde; wie zijn collega's waren; wat zijn takenpakket inhield; hoe veel hij verdiende; of hij ooit gepromoveerd werd; etc. Hoe de taliban te weten kwam dat uw broer bij de grenspolitie werkte weet u evenmin (CGVS p. 26-27). Bovendien legt u ook over de dood van uw ouders een belangrijke tegenstrijdige verklaring af. Bij de cel MINTEH verklaarde u dat de taliban jullie huis in brand staken en dat uw ouders hierbij om het leven kwamen (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 15.10.2015). Bij het CGVS verklaart u dat u niet weet wat de taliban gedaan hebben toen ze uw ouderlijk huis aanvielen (CGVS p. 18). Deze tegenstrijdigheid raakt de kern van uw asielrelaas en ondermijnt dan ook in belangrijke mate de geloofwaardigheid ervan. Louter op basis van uw verklaringen kan aldus geen geloof worden gehecht aan het door u voorgehouden asielrelaas.

Ter staving van uw asielrelaas legt u 14 foto's neer. U stelt het foto's zijn van uw broer in dienst bij de Afghaanse grenspolitie (CGVS p. 24). We zien een aantal mannen poserend in legeruniform. Er is geen zekerheid dat de man op de foto's effectief uw broer is, noch dat de foto's effectief in functie bij de Afghaanse grenspolitie werden genomen. Verder legt u geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas. U stelt wel dat uw broer u documenten zou opsturen, o.a. een bewijs van dienst (CGVS p. 24). Tot op heden, meer dan anderhalf jaar nadat u asiel aan vroeg in België, legde u echter nog geen enkel bijkomend document neer. De 14 foto's kunnen aldus geen afbreuk doen aan de eerdere vaststellingen betreffende uw recente herkomst en asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen omwille van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfplaatsen, de verblijfplaatsen van uw familie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-

vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205).

U hebt het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen uw levenssituatie voor uw komst naar België en de huidige levensomstandigheden van uw familie, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Een kandidaatvluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u, naast het statuut van vluchteling, evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen” (de verzoekende partij bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel), en van “het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen”. De verzoekende partij is tevens van mening dat de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Overwegende dat artikel 1er, A, 2, van het Verdrag van Genève, « vluchteling » als volgt definieert; « Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren. »

Overwegende dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden, volgens artikel 48/4, « aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.»

En dat de paragraaf 2 bepaalt de ernstige schade als bestaande uit : a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. »

Overwegende dat artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 gepaard met artikel 62 van dezelfde wet verplicht de Commissaris generaal de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de verzoekende partij, met de omstandigheden in zijn land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

Overwegende dat artikel 62 gepaard met artikel 48/3 tevens verplicht rekening te houden met de subjectieve toestand in dewelke de verzoeker zich bevindt.

Overwegende dat artikel 48/6 stelt dat : « De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken ofbewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tót internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »

Dat volgens artikel 485 van de Richtlijn Kwalificatie, als de asielzoeker aan de voorwaarden voldoet « moet » hij « geloofwaardig geacht » worden en « wordt hem het voordeel van de twijfel gegund ».

Overwegende dat « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RW, 25 avril 2002, n° 105.385).

Overwegende het administratieve rechtsbeginsel van goed bestuur en zorgvuldigheid de Commissariaat-generaal verplichten om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. Dat beginsel werd al lang gesteld door de Raad van State:

« rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claey's, no. 14.098, 29 april 1970)

A) Met betrekking tot de weerlegging en de uiteenzetting van de Elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing:

Overwegende dat tegenpartij van mening is dat het onmogelijk is dat jongeheer K. [...] nooit naar andere dorpen geweest is;

Dat verzoeker tijdens het hele gehoor bij Dvz zoals bij het CGVS telkens heeft aangegeven dat hij een keer Lamatay verlaten had om zijn Taskara te gaan halen;

Dat verzoekende partij niet berijpt waarom dit ongeloofwaardig geacht wordt door tegenpartij; Dat de familie van verzoeker in Lamatay woont;

Dat hij niet naar school is gegaan zodat hij het dorpje hiervoor ook niet moest verlaten;

Dat hij dan ook geen enkele reden had om zijn dorp te verlaten;

Dat er, met betrekking tot de herkomst van verzoeker, geen enkele tegenstrijdigheid bestaat in zijn asielrelaas;

Dat het simpele feit dat hij de Afghaanse kalender niet goed kent niet betekent dat hij niet afkomstig is uit Lamatay maar enkel bewijst dat hij nooit naar school is gegaan;

Dat verzoeker een simpel leven had in Afghanistan, hij ging niet naar school en bleef telkens in Lamatay;

Dat hij wel in staat was om gedetailleerde en correcte informatie over de bevolking van zijn regio Qarghai, de gewichtsmaten zoals de muntheden te geven.

Dat verzoeker ook in staat was, tijdens zijn interview, om de dorpen in zijn regio zoals de rivier en twee bruggen te noemen;

Dat hij dan ook aannemelijk maakt dat hij inderdaad uit het dorpje Lamatay van het district Qarghai in de provincie Laghman afkomstig is;

Aangezien tegenpartij in haar beslissing onderstreept dat verzoeker bij de cel MINTEH verklaarde dat zijn oom K. [...] in Jalalabad woont en zijn neef Wakhil in Kaboel verblijft terwijl hij bij het CGVS aangeeft dat zijn hele familie in Lamatay woont;

Dat verzoeker zijn verklaringen bij het CGVS bevestigd;

Dat hij geen familie heeft buiten Lamatay;

Aangezien tegen partij onderstreept dat verzoeker niets kan vertellen over het werk van zijn broer bij de grenspolitie;

Dat het past te onderstrepen dat verzoeker minderjarig is;

Dat het logisch is dat de broer van verzoeker niet nauwkeurig zijn bezigheden bij de grenspolitie aan zijn broertje heeft uitgelegd;

Dat het werken voor de politie in Afghanistan een gevaarlijke job is;

Dat het waarschijnlijk is dat de beroer van verzoeker hem wou beschermen;

Dat het past te herinneren dat verzoeker zijn dorpje nooit verliet zodat hij zijn broer nooit aan het werk gezien heeft;

Aangezien verzoeker van mening is dat hij wel zicht biedt op zijn nationaliteit en herkomst;

Dat het ook past te herinneren dat de bewijslast in asielzaken met enige meegaandheid moet beoordeeld worden.

Dat de ernst van het vervolgingsrisico dat verzoeker loopt in geval van terugkeer, een brede toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel vereist.

"C'est un principe général de droit que la charge de la preuve incombe au demandeur. Cependant, il arrive souvent qu'un demandeur ne soit pas en mesure d'étayer ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, et les cas où le demandeur peut fournir des preuves à l'appui de toutes ses déclarations sont l'exception bien plus que la règle. Dans la plupart des cas, une personne qui fuit la persécution arrive dans le plus grand dénuement et très souvent elle n'a même pas de papiers personnels. Aussi, bien que la charge de la preuve incombe en principe au demandeur, la tâche d'établir et d'évaluer tous les faits pertinents sera-t-elle menée conjointement par le demandeur et l'examineur. Dans certains cas; il appartiendra même à l'examineur d'utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l'appui de la demande. Cependant, même cette recherche indépendante peut n'être pas toujours couronnée de succès et il peut également y avoir des déclarations dont la preuve est impossible à administrer. En pareil cas; si le récit du demandeur paraît crédible, il faut lui accorder le bénéfice du doute, à moins que de bonnes raisons ne s'y opposent. » (Guide UNHCR, des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, édition janvier 1992, §196)

Vrije Vertaling :

Het is een algemeen rechtsprincipe dat de bewijslast rust op de eisende partij.

Evenwel gebeurt het vaak dat een eiser niet in staat is zijn verklaringen te schragen met documentaire of andere bewijzen zijn eerder de uitzondering dan de regel.

In het merendeel van de zaken arriveert een persoon die vlucht voor vervolging in de grootste nood en zeer vaak heeft zij zelfs geen persoonlijke papieren bij.

Daarnaast, hoewel de bewijslast in principe op de eiser rust, zal de taak om alle relevante feiten vast te stellen en te onderzoeken gezamenlijk door eiser en onderzoeker uitgevoerd worden.

In bepaalde zaken zal het zelfs aan de onderzoeker zijn om alle mogelijke middelen waarover hij beschikt in te zetten teneinde de nodige bewijzen te verzamelen ter ondersteuning van het verzoek.

Echter, zelfs dit onafhankelijk onderzoek kan niet altijd bekroond worden met succès en er kunnen verklaringen zijn waarvan het onmogelijk is het bewijs ervan bij te brengen. In dergelijke gevallen, indien het relaas van de verzoeker geloofwaardig overkomt, moet men hem het voordeel van de twijfel gunnen, behalve indien gegronde redenen hier aan in de weg staan.

Overwegend dat het past verzoeker het status van vluchteling toe te kennen.

Dat de UN High Commissioner for Refugees op 6 augustus 2013 een verslag heeft uitgegeven getiteld: UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan waarin staat dat: "To qualify for Refugee status there is no requirement that an individual be known personally to the agent(s) of persecution or be sought out personally by those agents (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 August 2013, HCR/EG/AFG/13/01, available at: <http://www.refworld.org/docid/51ffdca34.html> [accessed 11 October 2015])

Vrije vertaling:

Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingstatus is het niet vereist dat het individu persoonlijk gekend is door agenten die hem vervolgen of persoonlijk gezocht wordt door deze agenten.

Dat tegenpartij een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan;

b) in ondergeschikte orde. de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden:

Overwegend dat in het onwaarschijnlijk geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent het statuut van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoeker, past het hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen omwille van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen waarvan verzoeker het voorwerp zou zijn in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat Artikel 48/4 van de VW bepaalt dat:

"§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dat de situatie in Afghanistan met de dag verslechterd en de heer H. [...] van mening is dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 7.2.17 op haar internet pagina aangeeft :

"Alle reizen naar Afghanistan worden volledig afgeraden.[...]

De veiligheidssituatie in Afghanistan is uiterst problematisch, ook na de terugtrekking van het gros van de NAVO/ISAF-troepen begin dit jaar. Het land gaat momenteel door een belangrijke politieke, economische en veiligheidstransitie.

De dreiging van terroristische en misdadige acties tegenover buitenlanders is zeer hoog. Gehele zones van het land, stedelijke agglomeratie inbegrepen, ervaren het geweld van de gewapende opstandelingen tegen de Afgaanse en de internationale veiligheidskrachten. Het conflict veroorzaakt meer dan duizend doden elk jaar. Het gevaar kan de vorm aannemen van bomaanslagen, zelfmoordaanslagen, ontvoeringen, gewapende confrontaties, aanvallen langs de wegen, tegen ngo's, internationale organisaties, privé-ondernemingen en mensen die zich per toeval in de omgeving bevinden. [...]

Er zijn geen veilige provincies meer. Er vinden vooral gevechten en aanvallen plaats in de provincies van het zuiden, het oosten en het centrum maar ook van het noorden en, sinds kort, van het westen van het land.

Sinds de aanval op een konvooi van westerse toeristen in de westelijke provincie Herat op 4/08/2016 zijn reizen en verplaatsingen in alle provincies van het land absoluut te vermijden. Sommige reisagentschappen bieden nog steeds reizen aan naar Bamiyan, Herat en de Panjshirvallei. Deze zijn compleet af te raden omwille van het ontvoeringsgevaar en het risico op terroristische aanvallen.

Het grensgebied met Pakistan is extreem gevaarlijk, onder andere door de regelmatige militaire operaties tegen militante groeperingen. » (FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, 24.5.17,

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanistan)

Dat men ervan uit mag gaan dat als het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, het dan ook voor de heer KHAMOSH (minderjarig) onmogelijk is om daar te leven.

Ook heeft de Afgaanse Minister for Refugees and repatriation in February 2015 aangegeven dat:

Interview with the minister conducted by: Mona Bentzen "Journalist, artist and human rights activist from Norway" By: Abdul Ghafoor Newly elected minister for refugees and repatriation Mr. Hussain Alami Balkhi opposes all deportations to Afghanistan, especially women and children.

In an audio interview the Minister urges all the deporting countries to halt deportations to Afghanistan. The minister says; situation in Afghanistan was getting better after 2011 that is why MOUs were signed with some European countries including Norway to return those Afghans back to Afghanistan who are coming from safe provinces and they are able to return back to their own provinces.

In the MOU it was clearly stated that those refugees who are coming from dangerous provinces won't be returned. It was also agreed in the MOU that women and children won't be returned back to Afghanistan. The situation in Afghanistan has changed now. Most of those who are being returned are coming from the provinces that are very dangerous and those who are being returned can't go back to their provinces. That is why we oppose deportations from Norway and all other European countries to Afghanistan.

As a result we returned a woman and two of her children back to Norway last week. But, unfortunately later we heard that they were mistreated on the way back to Norway. Few days ago a family of 3 were deported to Afghanistan. Father, mother and a child. The family comes from Ghazni, one of the most dangerous provinces. I sent a letter to the Norwegian Embassy in Kabul explaining the situation of their province and requested them to return the family back to Norway. The family is currently staying and waiting in Jangalak (Afghan returnee receiving center) in Kabul until the Norwegian Embassy and the Norwegian government agrees to return them back to Norway.

Considering the current situation of Afghanistan we sent a letter through the foreign ministry to all those countries with whom the MOUs were signed to revise the MOUs and do not return anyone back to Afghanistan, whether they are single or with family, until we make new agreements. They shouldn't deport anyone because we can't take care of them here. (zie artikel : Afghan minister for refugees and repatriation " stop deportation to Afghanistan " en film op: <https://kabulblogs.wordpress.com/2015/Q2/21/afghan-minister-for-refugees-and-repatriation-stop-deportation-to-afghanistan/>)

Dat het dan ook onbetwistbaar is dat de situatie in Afghanistan verslechterd is nu de Afghaanse minister Mr. Hussain Alami Balkhi zelf aangeeft dat de terugkeer van asielzoekers naar Afghanistan moet stoppen nu de nationale overheid hun veiligheid niet kan garanderen.

Aangezien de United Nations Assistance Mission in Afghanistan in een rapport van februari 2017, het volgende meldt:

[grafiek]

Civilian casualties increased in five of Afghanistan's eight régions in 2016. The armed conflict most affected the southern région, which recorded 2,989 civilian casualties (1,056 deaths and 1,933 injured), a 17 per cent increase compared to 2015. The central région recorded the second highest number of civilian casualties - 2,348 civilian casualties (534 deaths and 1,814 injured) - an increase of 34 per cent compared to 2015 due to suicide and complex attacks in Kabul city. [...]

Anti-Government Elements continued to conduct suicide and complex attacks against civilian targets and non-civilian targets in densely populated areas. For example, 77 per cent of all civilian casualties arising from suicide and complex attacks occurred in Kabul city: 16 incidents resulting in 1,514 civilian casualties (308 deaths and 1,206 injured), a 75 per cent increase compared to 2015. The sheer scale of the damage caused by such attacks in Kabul is illustrated in particular by the Taliban-claimed complex attack on the VIP Protection Directorate in the Pul-e-Mahmood Khan area of the city on 19 April that caused 393 civilian casualties (56 deaths and 337 injured), and the Daesh/ISKP-claimed suicide attack on a peaceful demonstration in Deh Mazang square on 23 July that resulted in 498 civilian casualties (85 deaths and 413 injured). Other significant attacks in Kabul in 2016 included the Taliban attack on a convoy of vehicles transporting ANP cadets and graduates to Kabul on 30 June (112 civilian casualties - 34 dead and 78 injured), the 24 August complex attack on the American University of Afghanistan - 61 civilian casualties (13 deaths and 48 injured) and a Daesh/ISKP- claimed suicide attack on Baqer-ul-Olum mosque (114 civilian casualties - 40 deaths and 74 injured) on 21 November" (UNAMA, Annual report on civilian casualties; attacks against and protection of civilians in 2016, 6.2.2017, file:///C:/Users/louise/Downloads/orotection-of-civilians-in-armed-conflict-annual-report-2016-feb2017.Ddf pp. 11, 67,68);

Dat in het artikel Afghan civilian casualties: Why have they hit a new high? van de BBC dd 6.2.17 staat: To date IS has been a relatively minor faction in Afghanistan. The group, which announced it was expanding into Afghanistan in January 2015, has secured footholds in at least four districts in mountainous Nangarhar province, east of Kabul on the border with Pakistan.

But in the face of armed opposition from Afghan troops and the Taliban, it has not managed to move permanently beyond that.

Since mid-2016, however, it appears to have changed tactics, demonstrating what the UN called an "increased ability to conduct large; deadly attacks against civilian targets in Kabul". [...]

The UN said that before mid-2016, all IS-related civilian casualties had been in Nangarhar. But in July IS carried out the first of four attacks on civilians in Kabul, when twin blasts targeting a protest march by members of the Shia Muslim minority group killed at least 80 people.

Two other IS attacks in Kabul, at a shrine and a mosque, also targeted Shia Muslims. A fourth struck staff members of the Presidential Protection Service. These four attacks combined led to a total of 152 civilians dead and 560 injured." (BBC, 6.2.17, Afghan civilian casualties: Why have they hit a new high?, <http://www.bbc.com/news/world-asia-38878818>):

Dat Human Rights Watch op 12.1.17 aangaf dat:

"As fighting continued between Taliban and government forces in Afghanistan in 2016, thousands of civilians were killed and injured in insurgent suicide and IED attacks. The Taliban claimed responsibility for many of these, but groups affiliating themselves with the Islamic State (also known as ISIS) claimed several particularly deadly attacks in Kabul. [...]

The United Nations documented 8,397 civilian casualties as of September 30,

approximately the same as the record number set in the first nine months of 2015. The Taliban and other insurgents were responsible for 61 percent, most from IEDs and suicide attacks. Government forces, including unofficial militias, caused 23 percent of civilian casualties.

Kabul saw an increase in particularly deadly attacks, including an April 16 suicide truck bomb that detonated in a parking lot adjacent to the VIP Protection Force Directorate. The Taliban claimed responsibility for the blast, which killed 56 civilians and injured more than 300. On July 23, multiple

suicide bombings at a large protest march made up primarily of ethnic Hazaras killed at least 80 and injured more than 250; groups affiliated with ISIS claimed responsibility for the attack. On August 24, insurgents attacked the American University of Afghanistan in Kabul, killing 14 students and lecturers. [...]”(HRW - Human Rights Watch: World Report 2017 - Afghanistan, 12 January 2017 <http://www.ecoi.net/local/link/334684/463128.en.html>)

Dat IRIN op 10.1.17 aangaf, in het artikel UPDATED: Afghanistan now a 'continuai emergency', as war drives record numbers from their homes, dat:

"The staggering numbers also confirm a worrying trend: Afghanistan is experiencing significant, year-on-year increases in the number of families driven from their homes," said Daniel le Moylan, a spokeswoman from OCHA. "The numbers of IDPs in 2016 are three-fold that recorded in 2014, and six times more than recorded in 2012."

Based on current trends, the UN predicts that in 2017 at least 450,000 more people will join those already internally displaced. On top of that, Afghanistan struggles to support many of the 616,620 people pushed back from neighbouring Iran and Pakistan last year. Pakistan has warned that it will begin forcibly deporting Afghans who have not left voluntarily by March, and the UN expects about a million more, many of whom have no homes to return to.

"The constant stream of displaced families means that a state of continual emergency has become the norm in Afghanistan," said Moylan. (IRIN, UPDATED: Afghanistan now a 'continuai emergency', as war drives record numbers from their homes, 10.1.17, <http://www.irinnews.org/news/2017/01/10/updated-afghanistan-now-%E2%80%99continual-emergency%E2%80%99-war-drives-record-numbers-their-homes>);

ç} In uiterst ondergeschikte orde: met betrekking tot de vernietiging van de bestreden beslissing:

Overwegend dat in het onwaarschijnlijke geval dat Uw Raad van oordeel zou zijn de status van vluchteling niet te kunnen toekennen aan de heer K. [...] noch de Subsidiaire bescherming, er reden toe is om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden maar de CGVS voor een nieuw onderzoek.

Dat in tegenstelling tot wat de CGVS beweert, de heer K. [...] Afgaan is en de situatie in zijn land van herkomst verontrustend is.

Dat bij dit verzoekschrift voldoende artikelen gevoegd zijn om de gestelde beweringen te bevestigen.

Dat het dus gepast is om de betrokken beslissing te vernietigen zodat de CGVS gelet op deze documenten aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen.

Dat onafhankelijk van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, de informatie gevoegd bij dit dossier laat veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat onvoldoende onderzocht werd door verwerende partij.

Overwegend dat om deze redenen, er reden is om in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. X; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij stelt dat zij haar land van herkomst diende te ontvluchten uit vrees voor de taliban. Zij verklaart dat haar familie ongeveer twee maanden voor haar vertrek een brief ontving van de taliban waarin zij haar oudere broer A., die voor de Afghaanse grenspolitie werkt, oproepen zijn werkzaamheden te staken. Indien haar broer hier geen gehoor aan gaf, zou zijn hele familie in gevaar zijn. Vijftien à twintig dagen later zou een tweede brief zijn afgeleverd waarin de broer van de verzoekende partij een laatste kans werd geboden om zijn job op te geven. Enkele dagen hierna zouden de taliban het huis van de familie van de verzoekende partij zijn binnengevallen en daarbij zouden haar ouders om het leven zijn gekomen. De verzoekende partij en haar jongere broer zouden vervolgens nog ongeveer een maand bij een oom langs moederszijde hebben verbleven alvorens met de hulp van een smokkelaar hun land van herkomst te verlaten en naar Europa te komen.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt immers haar voorgehouden herkomst uit het dorp Lamatay, gelegen in het district Qarghai van de Afghaanse provincie Laghman niet aannemelijk. Zij kon tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overtuigen wat betreft de door haar geschetste (beperkte) leefwereld en gaf bovendien geen zicht op het familiaal netwerk waarover zij in Afghanistan desgevallend beschikt.

De verzoekende partij verklaarde dat zij haar hele leven in het dorp Lamatay heeft gewoond – zij zou haar dorp voor haar vertrek slechts één keer hebben verlaten, om een *taskara* te halen in het districtscentrum – en dat zij nooit naar school ging in Afghanistan (stuk 9, gehoorverslag, p. 7, 9, 10). Tijdens haar gehoor gevraagd naar de reden waarom zij niet naar school ging, antwoordde de verzoekende partij zonder meer dat het moeilijk was. Haar vervolgens gevraagd zich nader te verklaren, somde zij een aantal disparate redenen op: *“Er waren geen faciliteiten. De school was ver van onze plaats. En het was gevaarlijk door de taliban.”*. Nochtans blijkt er een school te zijn op twintig à vijftientwintig minuten wandelen van verzoekers dorp waar kinderen van het dorp naar toe gingen (stuk 9, gehoorverslag, p. 7). Gevraagd hoe de verzoekende partij haar tijd doorbracht, gelet op haar verklaring nooit naar school te zijn geweest, antwoordde zij dat zij spelletjes speelde of sliep. Zij zou thuis geen taken hebben moeten vervullen en in afwezigheid van haar vader soms inkopen hebben moeten doen (stuk 9, gehoorverslag, p. 23). Het kan maar weinig overtuigen dat een tiener die in Afghanistan niet naar school ging zijn dagen zou hebben gevuld met slapen en spelletjes spelen. Het is tevens opvallend dat de verzoekende partij Dari zou hebben leren begrijpen door interactie met Dari-sprekers van buiten haar dorp, maar geen idee heeft van waar die bezoekers kwamen (stuk 9, gehoorverslag, p. 9). Verder mag het in het licht van het door de verzoekende partij voorgehouden profiel ten zeerste verbazen dat zij in staat blijkt de provinciehoofdstad en de districten van Laghman op te noemen en een nagenoeg volledig overzicht te geven van de omliggende provincies, plaatsen waar zij nog nooit zou zijn geweest (stuk 9, gehoorverslag, p. 15).

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij overwegend vage en oppervlakkige antwoorden heeft gegeven op vragen met betrekking tot haar onmiddellijke leefomgeving (stuk 9, gehoorverslag, p. 3-6). Gevraagd om haar dorp en de omgeving ervan te beschrijven, beperkt zij zich tot abstracte, niet-doorleefde bewoordingen, ontdaan van elk detail. Zij kan niet concreter zijn dan dat haar dorp bestaat uit huizen gemaakt uit modder en dat het omgeven wordt door groene velden waar een rivier door stroomt. Zij zou getuige zijn geweest van schade aan velden als gevolg van overstromingen, maar kan zich niet meer herinneren wanneer deze zich voordeden en weet niet aan wie de vernielde velden toebehoorden. Zij blijkt er evenmin van op de hoogte wie in haar dorp de meeste gronden bezit.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de Afghaanse kalender niet weet te hanteren. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand het volgende vastgesteld:

“(…) U situeert de maand djédi in de herfst, terwijl het dan winter is; en jauza in de zomer, terwijl het dan lente is. Gevraagd naar de herfstmaanden noemt u hamal, saur en jauza. Meteen daarna corrigeert u zichzelf en stelt dat dat de zomermaanden zijn. Hamal, saur en jauza zijn echter de lente. Opnieuw gevraagd naar de herfstmaanden noemt u vervolgens djédi, dalwa en hoet, terwijl dat de wintermaanden zijn. Men zou kunnen stellen dat u niet vertrouwd bent met het gebruik van de termen winter, lente, zomer en herfst. Maar gevraagd naar de naam van het koude seizoen blijft u het antwoord schuldig. Meer zelfs, u stelt dat saratan en assad de koudste maanden zijn, terwijl deze midden in de zomer vallen (CGVS p. 5-6). Een dergelijke totale onwetendheid betreffende de kalender van uw land van herkomst is niet verzoenbaar met uw stelling uw hele leven in een dorp in Laghman te hebben gewoond. Dat u verder in het gehoor wel vlot alle maanden achter elkaar kunt opnoemen (CGVS p. 8) lijkt dan ook ingestudeerd.”

Waar de verzoekende partij aanvoert dat haar gebrekkige kennis van de Afghaanse kalender bewijst dat zij nooit naar school is gegaan, wijst de Raad haar erop dat zij haar profiel van ongeschoolde tiener wiens leefwereld zich beperkt tot het eigen dorp niet aannemelijk heeft gemaakt. Overigens kan zelfs van een ongeschoolde jongeling die opgroeide in Afghanistan worden verwacht dat hij in staat is de Afghaanse kalender te gebruiken, aangezien het hier een basisvaardigheid betreft, noodzakelijk voor het functioneren in de Afghaanse samenleving.

Wat betreft het familiaal netwerk van de verzoekende partij, stelt de Raad vast dat zij ten aanzien van de cel MINTEH heeft verklaard dat zij op het ogenblik dat de taliban haar ouderlijk huis aanvielen bij haar oom K. in Jalalabad was en dat zij na dit incident regelmatig over en weer reisde tussen Jalalabad en Kaboel, waar zij bij haar neef langs vaderszijde W. verbleef. Zij zou enkel de laatste veertien dagen voor haar vertrek bij haar oom langs moederszijde F. in Lamatay hebben verbleven (stuk 26, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert zij echter na de dood van haar vader en tot op het ogenblik van haar vertrek bij haar oom K. te hebben verbleven in Lamatay. Zij ontkent nu ook ooms of neven te hebben die buiten Laghman wonen en stelt dat haar neef W. ook in Lamatay woont. Geconfronteerd met haar eerdere, tegenstrijdige verklaringen, betwist zij ooit te hebben gezegd dat zij een oom heeft die in Jalalabad woont en een neef langs vaderszijde die in Kaboel woont. Zij ontkent tevens dat zij in de laatste maand

voor haar vertrek over en weer zou zijn gereisd tussen Jalalabad en Kaboel (stuk 9, gehoorverslag, p. 18, 22, 28). De vaststelling dat de verzoekende partij dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot haar eigen verblijfssituatie en die van haar familie, wijst erop dat zij de Belgische asielinstanties hier geen duidelijk zicht op wenst te bieden. Zodoende maakt zij een correcte beoordeling van haar asielaanvraag onmogelijk.

Waar de verzoekende partij zonder meer stelt dat haar familie in Lamatay woont en zij geen familie heeft die buiten Lamatay woont, verschoont nog verklaart zij de vastgestelde tegenstrijdigheid met haar eerdere verklaringen.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij gedetailleerde en correcte informatie wist te geven over de bevolking van Qarghai, Afghaanse gewichtsmaten en munteenheden, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat *“Dit is echter informatie die transversaal is over verschillende regio's in Afghanistan en zelf buurlanden (Pakistan), en doet dus geen afbreuk aan eerder gedane vaststellingen.”*

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in staat was verklaringen af te leggen over dorpen in haar regio, een rivier en twee bruggen – hetgeen in de bestreden beslissing niet wordt ontkend – is de Raad van oordeel dat deze kennis geen afbreuk kan doen aan de hoger gedane pertinente vaststellingen. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Zoals eerder gesteld lijkt echter veel van uw geografische kennis ingestudeerd te zijn. Bovendien kunnen deze verklaringen evenmin afbreuk doen aan eerder gedane vaststellingen.”*

In de mate dat verzoekers asielrelaas zich integraal afspeelt in het dorp Lamatay en hoger is komen vast te staan dat hij zijn herkomst uit dit dorp niet aannemelijk maakt, kan aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof meer worden gehecht.

Op de terechtzitting van 24 januari 2018 legt de verzoekende partij een attest voor met betrekking tot het werk van haar broer bij de grenspolitie, samen met een vertaling, alsook de enveloppe waarmee dit attest haar werd toegestuurd vanuit Afghanistan. Nog daargelaten de vaststelling dat het attest niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, bevat dit attest geen enkele aanwijzing met betrekking tot verzoekers beweerde herkomst uit het dorp Lamatay gelegen in de provincie Laghman. De enveloppe duidt erop dat de verzoekende partij post heeft ontvangen vanuit Kaboel en is derhalve evenmin dienstig.

Waar de verzoekende partij voorts ter terechtzitting aangeeft dat ze heden niet vaak naar school gaat omdat ze een ernstig medisch probleem heeft waarvoor ze op 18 april 2017 geopereerd werd, wijst de Raad er vooreerst op dat ze hiervan geen medische attesten voorgelegd heeft. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij door op dit ernstig medisch probleem te wijzen, niet aannemelijk maakt dat haar gezondheidssituatie haar belet heeft om eenvoudige vragen over haar eigen leefwereld te beantwoorden zodat haar beweerde herkomst uit het dorp Lamatay gelegen in de provincie Laghman kon vastgesteld worden.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In zoverre de verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In het licht van de vraag of een verzoekende partij aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus als gevolg van willekeurig geweld is het essentieel dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk kan maken waarvoor wordt aangenomen dat de geweldssituatie dermate ernstig is dat een loutere terugkeer aldaar voldoende is om een reëel risico voor het leven of de persoon van een burger uit te maken.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde de verzoekende partij niet de waarheid over haar werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor haar komst naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. De verzoekende partij draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door haar gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar de verzoekende partij voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar de verzoekende partij de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt de verzoekende partij bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat zij mogelijk zou lopen.

2.6. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou

machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 48 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

2.9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS